

Ханс Улрих фон Кранц
Мишел дьо Ла Фер

**КАКВО
СА ТЪРСЕЛИ
НЕМЦИТЕ
В АНТАРКТИДА?**

Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Автори: Ханс Улрих фон Кранц, Мишел дьо Ла Фер

© Превод на български език и предпечатна подготовка Паритет ООД

Ханс Улрих фон Кранц, Мишел дьо Ла Фер

КАКВО СА ТЪРСЕЛИ НЕМЦИТЕ В АНТАРКТИДА?

Превод Рада Митева, 208 стр.

Когато Германия започнала да търпи поражение във Втората световна война, нацистките главатари започнали да изграждат фундамента на бъдещия Четвърти райх. В Антарктида с подводници били доставени специалисти и материали за създаването на секретна база. В края на февруари 1947 година американската ескадра на адмирал Бърд, пристигнала с тайна мисия на ледения континент, внезапно била атакувана от неизвестен противник. След като загубила бойния си кораб и половин стотица човека, адмиралът бил принуден да преустанови операция „High Jump“ („Висок скок“) и да отстъпи.

Кой в действителност атакувал корабите на Бърд? Оцелели фашисти? Съветски изстребители? Или легендарните НЛО? Къде се дянали немските подводници, отплавали в морето броени минути преди капитулацията на Германия, така и не открити от съюзниците? Какво са строели нацистите в Антарктида? И какво са намерили американците?

За това и още много други неща четете в нашата книга.

Поръчалите книги чрез сайта www.paritetbg.com

получават отстъпка 20 процента.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права

ISBN 978-619-153-296-4

Мишел дьо Ла Фер

**ЛЕДНИКОВИЯТ РАЙХ –
ВОЙНАТА ЗА АНТАРКТИДА**

*Емблема на Немската Антарктическа експедиция
1938–1939 година.*

Напред към... Антарктида

Брадацият нацистки подводничар внимателно се взира през цайсовата оптика в спокойните води на морето Уедъл. Пред погледа му се простира един фантастичен свят от бели пирамиди и гребени – това е територията на Земя Грѐъм. Ново завъртане на окуляра и капитан-лейтенантът замира.

В лъчите на ниското слънце близките ледници са смайващо красиви със своите наситени невиджани цветове – те ту припламват в златисто, ту са като сгъстена синева, ту аленеят и преливат в нежно оранжево, ту от тях струи черен мрак. Само над горните краища на белите исполини, безпощадно брулени от студените антарктически ветрове, безмълвно се извиват флагове от снежен прах.

Погледът на моряка с мъка се откъсва от този пейзаж, достоен за четката на Рокуел Кент, отново се насочва към левия борд и се спира на кълбящите се сиви облаци. Тук, зад линията на ледената бариера, сред мрачните оголени скали и ледовете се крие истински оазис, където с нетърпение очакват германската подводница. Но кой я чака в това ледено безмълвие?

Неизвестно защо, но общодостъпният печат никога не отделя място за истинността на разработения от фашисткия Райх проект за единен път към суровинните източници в Азия, Африка и Латинска Америка през просторите на Тихия и на Северния ледовит океан. Само в някои отделни издания от 1970 – 1980 година може да срещнете твърдението, че военните моряци на Райха са използвали пролива Дрейк или пък Магелановия проток, за да стигнат през Тихия океан до Антарктида, Аржентина, Бразилия, Патагония, Огнена земя и Перу и да създадат там свои морски снабдителни бази. Да, много рядко може да срещнете дори бегло споменаване, че е съществувал някакъв южен маршрут, разработен специал-

но за да преминават през него немските атакуващи части и рейдърските кораби, разбиващи блокадите. Но тези факти, подчертавам това, се срещат тук-там само като несвързани помежду си отделни събития.

Само че бившият командир на подводницата U-953 Херберт Вернер в спомените си, издадени след войната, директно твърди, че е познавал отлично този път, наричан маршрут „Рио де ла Плата“, по който след 27 април 1945 година възнамерявал да стигне с подводницата си до някоя страна в Южна Америка или до бреговете на т.нар. Земя Нова Швабия в Антарктида.

Но ако наистина е съществувал такъв океански път и германските моряци са знаели за него, то защо толкова дълго време не са насочвали вниманието си към Антарктида? Отговорът се налага от само себе си – Антарктида е необикновен материк или по-точно в по-голямата си част това е планинска земя, скована от вечни ледове, мраз и ледени виелици.

В продължение на повече от 30 години през XX век Германия тихомълком изследва ледения континент Антарктида, който обгражда Южния полюс на Земята. Няма как тези проучвания да се определят по друг начин освен като тихи предпазливи котешки стъпки. В резултат на тази незабележима дейност към 1943 година най-малкото двеста военни моряци на Райха (командири и щурмани на атакуващи военни кораби и на пробивачи на морски блокади и екипажите на близо стотина подводни лодки) са знаели за съществуването на морски ориентиращи пунктове по маршрута „Рио де ла Плата“. Земя Кралица Мод, брегът Принцеса Астрид, планинският масив Волтат и Земята Вилхелм Втори и до днес съхраняват множество мемориални топоними – наименования, дадени им за спомен от изследванията на континента, с които участниците в германските антарктически експедиции са нарекли един или друг район на Антарктида.

Първа към ледения континент пряк интерес проявява Нем-

ската навигационна компания, която през 1873 година изпраща в най-крайната южна точка на планетата кораба „Гренландия“. Тъй като антарктическото пространство на юг от Нова Зеландия открай време се счита за район, интересуващ англичаните, които често пребивавали там, Кайзерова Германия решава да насочи усилията си към най-слабо проучения сектор, граничещ с Индийския океан. За целта още през януари следващата година един немски китоловен кораб под командването на капитан Е. Далман стига до територията на Земя Греъм с китоловна цел.

Но първата – в истинския смисъл на тази дума – германска научна експедиция в Антарктида е дълбоководната експедиция на кораба „Валдивия“, която под командването на капитан Креч работи в Антарктида повече от две години. През 1898 година немците установяват, че откритата 60 години по-рано от френския мореплавател Жан Батист Буве т.нар. Южна Земя Буве не е нищо повече от един малък остров. Друг път ще се спрем на значението на този остров в подстъпа към Атлантида.

Горе-долу по същото време английските географи Клементе Маркхам и Джон Мерей се запалват по идея, сходна с идеята на доктор Ноймайер. Техните схващания се посрещат с разбиране от световната общественост и към антарктическите морета се устремяват многобройни експедиции.

През 1901 година практически едновременно с експедициите на шведа Адолф Ерик Норденшелд и на англичанина Робърт Ф. Скот към антарктическите райони с кораба „Гаус“ потегля и експедиция под ръководството на океанолога и професор в берлинския университет Ерих Дагоберт фон Дригалски. По време на преминаването в антарктически води германските моряци посещават островите Кергелен и Хърд.

На Кергелен остава изследователска група от четирима души начело с доктор Енценшпергер. Освен него в групата влизат още доктор Верт и доктор Люйкен, както и матросът

Урбански. Групата най-вероятно е трябвало да се настани във вече подготвена за целта база. Във всеки случай се е налагало да работят в изключително сложни условия. Въпреки че ръководителят на експедицията Енценшпергер след година престой на острова умира от скорбут, резултатите от дейността на тази група и на следващите след нея са много плодотворни. Всъщност вместо замръзналия в леда „Гаус“ били задействани корабите „Танглин“ и „Щасфурт“.

На 21 февруари 1902 година, когато експедиционният параход „Гаус“ вече приближава Южния полярен пояс, участниците в експедицията виждат бяла ледена земя, която се извисява в южна посока. Краят ѝ представлява отвесен леден скат, висок близо 50 метра, разположен на изток от 90-ия източен меридиан. Изследователите решават да се приблизят още повече до открития леден материк, наречен Земя Вилхелм Втори (на брега на морето Дейвис), но корабът се оказва обкръжен от тежки ледени блокове, а в края на февруари те окончателно го сковават на място. Презимуването става неизбежно. Германските изследователи обаче използват това време, за да изпълнят своята обширна програма от научни изследвания.

В един мартенски ден на 1902 година на бяло-синкавия ледников фон на Земя Вилхелм Втори немските учени забелязват черно петно. Дригалски тръгва по леда към брега и установява, че това е конус на угаснал вулкан, който се извисява самотно на 370 метра височина над заобикалящите го ледници. Дават на вулкана наименованието хребет Гаус или Гаусберг. Там откриват и залежи от непозната руда.

В края на януари 1903 година, с настъпването на новото антарктическо лято, айсбергите се раздвижват. Но още в ранната пролет участниците в германската експедиция посипват с боклук ивица лед пред форщевена на „Гаус“. На посипаната ивица ледът започнал да се топи видимо по-бързо и през февруари немският кораб успява да се придвижи напред. А

на 8 февруари леденото поле, в което преди това бил скован от лед „Гаус“, започва да се разчупва и германският кораб, връщайки си свободата, потегля на запад.

След две денонощия Ерих фон Дригалски прави още един опит да се придвижи на юг, но „Гаус“ отново се оказва за месец притиснат от ледове. Чак на 16 март корабът окончателно успява да се измъкне от ледения плен и отново поема на запад.

След две денонощия Дригалски прави нов опит да тръгне на юг. „Гаус“ обаче отново попада сред струпани ледени блокове и айсберги. Късно вечер е, а и бурята не утихва. Всичко това прави похода сред тези грамади от лед изключително опасно начинание, затова на 8 април 1903 година Фон Дригалски заповядва „Гаус“ да поеме на север и германската експедиция потегля към родината. По време на обратния път германските изследователи правят и първото описание на остров Хед, който се намира в южната част на Индийския океан.

През 1912 година в антарктически води, но вече в морето Уедъл, пристига експедицията на Вилхелм Филхнер с китоловния кораб „Дойчланд“ под командването на капитан Ваксел. Тя навлиза в океанските води почти едновременно с експедицията на Моусън.

Филхнер се ангажира с тази експедиция с твърдото убеждение, че морето Уедъл и шелфовият ледник Рос се съединяват помежду си посредством пролив и разделят Антарктика¹ на две части. За начало на своите изследвания той избира все още непроучения антарктически район на бъдещата Земя Кралица Мод.

След като посещава Буенос Айрес и остров Южна Джорджия, Филхнер насочва „Дойчланд“ към източната част на морето Уедъл. Тримачтовият китоловен кораб имал здрава

---

¹ Антарктика – географски регион, който обхваща континента Антарктида и водите и островните територии в Южния океан. – Бел. пр.

противоледникова обшивка и успял да преодолее широкия пояс от плаващи ледове.

На 30 януари 1912 година немците стигат до непозната, покрита с лед суша, която се намира по на запад от вече откритата от англичаните Земя Котс. Те дават на новооткрития бряг наименованието Земя Леополд в чест на германския принц. След това се насочват на югозапад и почти се опират във висока ледена стена, която наподобява ледника Рос. Филхнер я нарича ледник Уедъл, но по-късно тя е преименувана на името на своя първооткривател. Тук „Дойчланд“ остава притиснат между ледовете и стои на дрейф девет месеца горе-долу в същото направление, както и кораба „Ендюранс“. При това положение германските изследователи наблюдават в непосредствена близост как се откъсват айсберги от шелфовия ледник Филхнер, чиято западна част понякога се нарича ледник Ласитер.

По-късно, изследвайки крайбрежието, през пролива Дрейк и Магелановия пролив в тихоокеанските води навлизат германски кораби от т.нар. Китайска ескадра от Войната на крайцерите (*Kreuzergeschwade*) под командването на вицеадмирал граф Максимилиан фон Шпее. Още в началото на Първата световна война корабите незабавно започват да патрулират в Тихия океан и на 1 ноември 1914 година постигат безусловна победа в сражението при чилийското пристанище Коронел над английския отряд от крайцери на контраадмирал сър Кредок.

Ден преди това англичаните (те разполагат с два броненосни крайцера, един лек крайцер и един спомагателен крайцер) прихващат радиосигнала на германския лек крайцер „Лайпциг“ и се впускат да го преследват. Когато вече считат, че са настигнали своята жертва, става ясно, че германският крайцер не е сам, а е част от ескадрата на Фон Шпее, която се състои от два броненосни и три леки крайцера. Контраадмирал Кредок решава да атакува по-силния от него враг. Той за-

почва боя при по-изгодни условия – слънцето заслепява очите на германските артилеристи. Но бързо настъпващият мрак ликвидира това предимство и британските кораби се оказват ясно различими на фона на залязващото слънце, докато германските кораби остават в сянка. След кратък бой двата английски броненосни крайцера и спомагателният крайцер били потопени.

В края на същата година Фон Шпее тайно връща своята ескадра в Атлантическия океан, като минава през пролива Дрейк. Там решава да атакува Порт Стенли², но при Фолклендските острови вече го чакат английските крайцери на вицеадмирал Ф. Е. Стерди. И до ден-днешен си остава загадка как англичаните успяват да примамят ескадрата германски крайцери под оръдията на своите линейни крайцери. На 8 декември 1914 година бившата немска ескадра от Войната на крайцерите е унищожена. Успява да се спаси единствено лекият крайцер „Дрезден“.

Магелановият проток за разлика от протока Дрейк винаги се е считал за най-краткия и най-сигурен път от Атлантическия към Тихия океан и обратно. Но за минаващите по него бойни кораби и морски съдове той е бил и изключително опасен. Това много бързо става ясно не само на разузнавачите от всички страни в света.

Възможно ли е немците да са се настанили на Антарктида?

В споровете за това дали лидерите на Третия райх са могли да организират свои бази на Антарктида често чуваме отрицателен отговор с аргумента, че изобщо липсват документи, които да потвърждават подобни предположения. Проблемът

---

² Единственият град и административен център на Фолклендските острови и най-южният административен център в света. – Бел. пр.

обаче е в това, че в Русия с документалните доказателства нещата са много по-зле поставени в сравнение със САЩ или Европа.

Чуждестранните автори – и това ясно личи – оперират със значително по-голям обем архивна информация отколкото техните руски колеги. Секретността на руските архиви е очевидна особено в случаите, когато на вниманието на интересуващата се от проблема публика уж се предоставя достатъчно голям информационен масив, който обаче при проверка се оказва, меко казано, съвсем неизчерпателен. При това тази тенденция се проявява дори и тогава, когато не става дума за свръхсекретни разработки.

Полският автор Игор Витковски през 2000-ата година публикува книгата си „*Истината за Wunderwaffe*“, а през 2007 година в Полша излиза допълнено двутомно издание. През 2003 година издателство *European History Press* публикува книгата и в Европа на английски език. В Русия, ако не греша, и до ден-дневен не е издадена нито една от книгите на Витковски.

Събирайки данни за книгата си, Витковски като мнозина свои колеги се хвърля към разсекретените в началото на 2000-ата година материали от американските архиви. Към тях спадат и данните за проекта *Projekt Lusty*. Съдържанието на тези разсекретени документи, пише Витковски, само по себе си представлява „абсолютно откровение, което създава впечатлението, че тази история има извънземен характер. (...) Става дума за факти, които не само хвърлят съвършено нова светлина за края на Втората световна война и проблема за научно-техническите постижения на Третия райх, но и предизвикват истински шок във връзка с това, че до днес са били скрити зад завесата на тайната“.

Има от какво човек наистина да изпадне в шок.

Само в рамките на *Projekt Lusty* в продължение на трите следвоенни месеци на 1945 година в САЩ били изнесен

СЪДЪРЖАНИЕ

Мишел дьо Ла Фер

ЛЕДНИКОВИЯТ РАЙХ – ВОЙНАТА

ЗА АНТАРКТИДА	5
Напред към... Антарктида	5
Възможно ли е немците да са се настанили на Антарктида?	11
Антарктическите цивилизации на Ото Гот	16
Базите „Нова Швабия“ и „Хорст Весел“ в Антарктида	25
Къде изчезва екипажът на кораба „Адмирал Корфангер“	27
Операция „Шлюз“ – личният конвой на Хитлер	31
Немските авионосци – мит или реалност?	34
Какво крие „Валхала“?	36
Царството Агарта и неговите тайнствени жители	45
Отговорите тепърва предстоят	48

Ханс Улрих фон Кранц

СВАСТИКА НА ЛЕДОВЕТЕ:

Секретната база на нацистите в Антарктида	51
--	----

КЪМ МОИТЕ ЧИТАТЕЛИ	52
---------------------------------	----

Глава 1. ЗАГАДЪЧНИЯТ КОНТИНЕНТ	55
---	----

Земята на ледовете	58
--------------------------	----

Хроника на странните събития	61
------------------------------------	----

Откъде е доплавала Антарктида?	65
--------------------------------------	----

Хората в Антарктида. Хипотезата на Вебер	67
Хората в Антарктида. Хипотезата на Гот	70
Нацистите и антарктиците	72
Глава 2. ПЛАВАНЕТО НА КАПИТАН РИТШЕР.....	76
Подготовката	78
Секретният самолетноносач на райха	83
Първите стъпки	86
Откриването на Мъртвия град	90
Валхала	93
Нова Швабия	97
Глава 3. ЛЕДЕНИЯТ БУНКЕР НА ФЮРЕРА	100
Секретното съвещание	103
Тайнствената серия	107
В търсене на антарктиците	110
Последният полет на Рудолф Хес	116
Потопявай ги всички!	119
Кога райхът започнал да се руши?	122
Глава 4. КОГАТО ПЛЪХОВЕТЕ НАПУСКАТ	
КОРАБА	129
Тайнствената съдба на Мартин Борман	132
Преселването	135
Товарите и пътниците	137
Шамбала срещу Антарктида	141
Местоназначение – ОДЕССА	143
Операция „Глория“	147
Глава 5. ОДИСЕЯТА НА АДМИРАЛ БЪРД	150
Загадките на официалната версия	152

Нова Швабия в опасност!	155
Масон масону око не вади	158
Половин век преди 11 септември	161
Имало ли е контакт?	164
Глава 6. НЕИЗВЕСТНАТА ЕКСПЕДИЦИЯ	
НА КУСТО	168
Капитанът	169
И отново пещери!	173
Потъналият самолетоносач	177
Глава 7. РУСКАТА СЛЕДА	181
И отново белият самолетоносач	182
Руснаците в рая	184
Под водата и под земята	187
В Окмарон	189
Глава 8. СВЕТОВНАТА ПАЯЖИНА	192
Версия № 1: Разпръснати по света	194
Версия № 2: И все пак те съществуват!	198
ПОСЛЕСЛОВ	203